

ЗИМНА РАЗХОДКА

По равния селски път бързаше каруца. Два черни коня припкаха и прухтяха. Малкият Иванчо седеше до баща си, увит в овчи кожух и се радваше на равното поле. Каруцата зави покрай високи тръне, лъчна върху голям камък, и Иванчо подскочи от мястото си. Баща му го погледна и попита:

— Иванчо, уплаши ли се?

— От какво да се уплаша? — попита Иванчо и очите му още повече се избистриха.

Конете извлякоха каруцата върху плещите на малка височинка и сами спряха да си починат. Иванчо се изправи на крака, облегна се на бащиното си рамо и се загледа в сивата далечина.

— Татко, много ли е далече нашето село?

— За мама ли ти домъчня?..

Конете отново потеглиха. Излезе вятър, и погали със студена ръка Иванча по лицето, и отмина надалече. Зимния студ се укроти и небето слезе ниско над изораните и поникнали ниви.

— Иванчо, ще вали сняг! — рече бащата.

— Татко, много ли ще вали? Искam на едри парцали да завали!..

Далечините изчезнаха и полето заприлича на голям харман. Смрачи се и неочаквано бавно западаха едри снежинки. Конете се разбързаха, но снегът ги изпревари. Пред очите на Иванча се издигна гъста, бяла мрежа и, докато се нарадва на едрите снежинки, пътят и нивите побеляха.

Полето заприлича на голяма, широка софра покрита с памучни месали. И колкото конете припкаха, толкова снежните парцали ставаха по-едри и по-гъсти. Иванчо отвори уста да каже нещо на баща си, но една снежин-

